

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/99/2018
Identifikačné číslo spisu:	1205228854
Dátum vydania rozhodnutia:	21.07.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1205228854.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ T.. V. C., trvale bytom v K., K. X a 2/ Z. C., trvale bytom v K., V J. XX, oboch zastúpených JUDr. Dominikom Burdom, advokátom v Bratislave, Rudnícka 8, proti žalovaným 1/ L. V., trvale bytom v K., L. XX, 2/ C. Z., trvale bytom v K., A. XX, 3/ T.. Q. L., trvale bytom v K., M. X a 4/ E. C., trvale bytom v K., V J. XX, všetkým zastúpeným JUDr. Ľubomírom Hnátom, advokátom v Bratislave, Guothova 20, o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24C/41/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2017 sp. zn. 5Co/176/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. júla 2017 sp. zn. 5Co/176/2017 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 5. septembra 2014 č. k. 24C/41/2008 - 240 Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia (po zmenách v okruhu žalobcov i žalovaných aj zmene žaloby) domáhali určenia neplatnosti darovacej zmluvy z 29. októbra XXXX, vloženaj do katastra pod sp. zn. V-XXXX/XXXX a uzavretej medzi L. C., narodenou XX. apríla XXXX a zomrelou XX. októbra XXXX ako darkyňou a žalovanými 1/ až 3/ a určenia, že rodinný dom, tvoriaci predmet prevodu podľa vyššie označenej zmluvy, patrí do dedičstva po E. C., narodenom XX. septembra XXXX a zomrelom 6. decembra XXXX, v podiele 1/2-ice. Obom žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania, predstavovaných trovami právneho zastúpenia v sume 384,56 € a to do 3 dní a žalovanému 4/ náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok právne zdôvodnený (vo veci samej) ustanoveniami §§ 1 a 6, § 80 písm. c/, 101 ods. 2, § 119 ods. 3, § 120 ods. 1, § 175k, § 175s ods. 1 písm. b/ a § 175y ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) a § 8, § 10 ods. 1, § 34, § 38 ods. 2 a § 628 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“) vecne odôvodnil tým, že žalobe v časti požiadavky na určenie neplatnosti darovacej zmluvy chýbal naliehavý právny záujem na požadovanom určení (ako základný procesný predpoklad prípustnosti určovacej žaloby), pretože stav právnej neistoty žalobcov by bola spôsobilá odstrániť len žaloba o

určenie, že darovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po daryni a v konaní o takejto žalobe by sa skúmala i platnosť darovacej zmluvy (avšak ako otázka predbežná a už bez potreby skúmania existencie naliehavého právneho záujmu). Aj v časti požiadavky na určenie, že darovaná nehnuteľnosť patrí (v podiele 1/2) do dedičstva po E. C., potom žaloba podľa súdu prvej inštancie neobstála vecne a to ako pre správnosť inej požiadavky na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po daryni (ktorej vlastnícke právo a nie vlastnícke právo E. C. nespochybňoval ani žalobca 2/), tak i pre neunesenie žalobcami dôkazného bremena na preukázanie tvrdeného dôvodu neplatnosti zmluvy, majúceho spočívať v stareckej demencii daryne a činiaceho (podľa žalobcov) daryňu kontraktuálne nespôsobilou. Namiesto bolo rozhodnutie i v neprítomnosti žalobcu 1/ a napriek požiadavke žalobcu 2/ na odročenie pojednávania predchádzajúceho vyhláseniu rozsudku z dôvodov na strane žalobcu 1/, pretože tu neexistoval, resp. nebol preukázaný žiaden vážny dôvod pre odročenie; dôvodil tiež súd prvej inštancie, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanoveniami § 142 ods. 1 O. s. p. a § 11 ods. 1 písm. a/ „zákona“ (správne „vyhlášky“) č. 655/2004 Z. z. (tzv. advokátskej tarify - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) a vecne úspechom žalovaných, trovami žalovaných 1/ až 3/ na právnej službe advokáta a nedostatkom požiadavky žalovaného 4/ na náhradu trov.

2. Na odvolania oboch žalobcov Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 24. júla 2017 sp. zn. 5Co/176/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil. Do odôvodnenia takéhoto svojho rozhodnutia (pokiaľ šlo o vec samu, resp. o potvrdzujúci výrok jeho rozsudku) nad rámec pomerne rozsiahlej reprodukcie obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, obsahu odvolaní a vyjadrenia žalovaných 1/ až 3/ pojal prakticky len citáciu prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., stručné zdôvodnenie prejednávania ním veci bez pojednávania a záver o neopodstatnenosti odvolania (body 26. a 27. odôvodnenia); ďalšie závery o riadnom zistení súdom prvej inštancie skutkového stavu, vykonaní dokazovania v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, správnom zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania a j jeho správnych skutkových i právnych záveroch vrátane ich náležitého, jasného a výstižného odôvodnenia (bod 28.); skutočnosť stotožnenia sa v celom rozsahu i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a obmedzenie sa preto na konštatovanie správnosti takýchto dôvodov (bod 29.) a to, že (citované z rozsudku odvolacieho súdu) „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie“ (?, bod 30.).

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali obaja žalobcovia dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Navrhli zrušenie rozsudku odvolacieho súdu (s zrejmou, hoc aj dovolaním priamo nesformulovanou požiadavkou na vrátenie tiež veci takémuto súdu na ďalšie konanie). V prípade námietky znátočnosťou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietali porušením ich práva na spravodlivý proces, ku ktorému prišlo ako rozhodnutím (súdu prvej inštancie) v neprítomnosti žalobcu 1/, tak i nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, neposkytujúcim odpoveď na žiadnu z odvolaním nastolených otázok. Záver súdu prvej inštancie o nesprávnosti žaloby o určenie predmetu dedičstva po E. C. a súvisiaci záver o správnosti inej žaloby (o určenie spolupatričnosti darovanej nehnuteľnosti a dedičstva po L. C.), ktoré si bez ďalšieho osvojil aj odvolací súd, sú potom v rozpore s uznesením najvyššieho súdu zo 16. decembra 2010 sp. zn. 3Cdo/154/2010, z ktorého naopak vyplýva možnosť (akceptovateľnosť) aj žaloby, ktorú podali žalobcovia v prejednávanej veci a ktorou sa domáhali určenia, že darovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich skoršom (prednejšom) právnom predchodcovi a to v podiele, v ktorom naopak neskoršej daryni nikdy nepatrila.

4. Žiaden zo žalovaných dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané (§ 424 C. s. p.) obe napadnuté rozhodnutia (potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu ako primárny predmet dovolacieho prieskumu aj ním

potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ako predmet sekundárny), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. So zreteľom k prekonaniu právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, vyjadreného v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/2/2017 (o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovení §§ 420 a 421 C. s. p.), ku ktorému došlo uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018 a uznesením ústavného súdu z 25. apríla 2018 sp. zn. PLz. ÚS 1/2018-22; bol dovolací súd konfrontovaný s otázkou posúdenia existencie oboch dovolaním uplatnených dôvodov prípustnosti dovolania, v súlade s logikou procesnej úpravy však samozrejme v poradí priradenom im chronológiou príslušných ustanovení zákona.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/ 2017, 8Cdo/73/2017 - tu aj k uvedenému neskôr sa pritom žiada poznamenať, že rozhodnutiami s časťou spisovej značky tvorenou súborom písmen „Cdo“ sa rozumejú rozhodnutia najvyššieho súdu z ním uskutočnených dovolacích konaní). Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na

spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Pokiaľ sa v dovolaní vytýkalo prejednanie a i rozhodnutie veci v neprítomnosti žalobcu I/, v tomto prípade nešlo jednak o nesprávny postup odvolacieho súdu, ale súdu prvej inštancie, reparačný v odvolacom konaní (pokiaľ by najmä na doplnenie dokazovania výsluchom pred súdom prvej inštancie neprítomného žalobcu existoval dôvod), v tejto časti však dovolací súd ani nemá prečo prisvedčiť námietkam dovolateľov voči inak riadne a pomerne precízne odôvodnenému a aj obsahom spisu dostatočne podloženému postupu súdu prvej inštancie.

13. Žalobcovia však dovolaním namietali tiež, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. došlo i v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či presnejšie vôbec) nereaguje na ich odvolaciu argumentáciu.

14. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.". Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

15. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že „sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie" a „vzhľadom na túto skutočnosť obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p." (bod 29. odôvodnenia), ako aj to, že „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie" (bod 30.), oboje za situácie, keď súčasťou samým odvolacím súdom reprodukováných odvolaní žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie boli námietky I. prejednaním i rozhodnutím veci súdom prvej inštancie v neprítomnosti žalobcu I/ napriek ospravedlneniu ním neprítomnosti vážnym (zdravotným) dôvodom v najskoršom možnom čase, II. nedostatkom výzvy súdu prvej inštancie na preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v prvej časti petitu žaloby a III. nesprávnosťou záveru súdu prvej inštancie o potrebe žaloby o určení, že darovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po L. (polemika s názorom súdu prvej inštancie na tému správnosti zvolenej žaloby v druhej časti jej petitu, sprevádzanej tvrdením o nadobudnutí darovanej nehnuteľnosti za jeho života aj E. C.).

16. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

17. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalobcov, uvedenými v odvolaní a to za situácie, keď už pred ním opomenul súd prvej inštancie sa vysporiadať tiež s konkrétnym (a pre rozhodnutie v časti týkajúcej sa požiadavky na určení, že darovaná nehnuteľnosť patrí v podiele 1/2 do dedičstva po E. nepochybne významným) argumentom, že daryňa (L.) v čase uzavretia darovacej zmluvy nebola výlučnou vlastníčkou predmetu

darovania (v ktorom prípade ide celkom zjavne o uplatnenie ďalšieho a ani súdom prvej inštancie neskúmaného - vychádzajúc z odôvodnenia jeho rozsudku - dôvodu neplatnosti darovacej zmluvy, majúceho spočívať v porušení zásady, podľa ktorej nikto nesmie na iného previesť viac práv, než má sám).

18. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá, resp. vytvorí) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (v tejto súv. por. § 219 ods. 2 O. s. p.), v rámci rekodifikácie však zákonodarca do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodit' z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň objektívne zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejní, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

19. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolaní žalobcov i argumentácie tejto strany sporu už z času predchádzajúceho rozhodnutiu súdu prvej inštancie žiadne stanovisko (ale naopak predovšetkým časť odôvodnenia jeho rozsudku nachádzajúca sa v jeho bode 30. vzbudzuje pochybnosti o tom, či si odvolací súd v tomto prípade bol vôbec vedomý, čo treba rozumieť pod doplnením argumentácie na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia), vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (tak ako to má na mysli druhá veta stanoviska R 2/2016) a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalobcu, ktoré bez ďalšieho nejde označiť z a nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok

odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami už v prvej inštancii).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.